

4 άνθρωποι που ήθελαν να δουν Τον Θεό

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Camille Pissarro - Junimorgen, Saint-Ouen-l'Aumone, 1873 at Staatliche Kunsthalle Karlsruhe Germany

Οι παρακάτω περιπτώσεις δείχνουν ότι ο Θεός εμφανίζεται μόνον όταν Τον αναζητάς με οδύνη, όταν η εύρεσή Του δεν είναι για σένα δευτερεύον ζήτημα, αλλά ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Η αναζήτηση του Θεού μπορεί να κρατήσει χρόνια και οπωσδήποτε συνοδεύεται από έντονους συνειδησιακούς σεισμούς. Είτε μου αρέσει είτε όχι, όταν γεμίζω τη ζωή μου με άλλες ανάγκες και ενδιαφέροντα, και απλώς λέω (όταν το θυμηθώ), «αν ο Θεός θέλει να Τον πιστέψω, ας εμφανιστεί να Τον δω», ο Θεός ΔΕΝ εμφανίζεται. Ο λόγος είναι απλός: Εκείνος θέλει να Τον πιστέψω, εγώ όμως θέλω;

****

Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης (1866-1938). «Έζησε στη γη ένας άνθρωπος, άνδρας με άσβεστη πνευματική δίψα, που λεγόταν Συμεών.

Προσευχόταν για πολύν καιρό με ασταμάτητο θρήνο: «Ελέησόν με!». Αλλά δεν τον άκουγε ο Θεός.

Πέρασαν μήνες και μήνες με τέτοια προσευχή και οι δυνάμεις της ψυχής του εξαντλήθηκαν.

Έφθασε μέχρι την απόγνωση και φώναξε: «Είσαι αδυσώπητος!» (=αλύπητος). Και όταν με αυτές τις λέξεις ράγισε κάτι μέσα στη συντετριμμένη από την απόγνωση ψυχή του, είδε ξαφνικά τον ζώντα Χριστό. Πυρ γέμισε την καρδιά του και όλο του το σώμα με τέτοια δύναμη, που, αν κρατούσε ακόμη μια στιγμή η όραση, θα πέθαινε.

Από τότε δεν μπορούσε πια να λησμονήσει το ανείπωτα πράο, το απέραντα αγαπητικό, το χαρούμενο και γεμάτο από υπερνοητή ειρήνη βλέμμα του Χριστού. Και στα επόμενα χρόνια της μακράς ζωής του μαρτυρούσε ακούραστα ότι «ο Θεός αγάπη εστίν», αγάπη άπειρη, που ξεπερνά κάθε νοῦ» (βλ. π. Σωφρονίου [Σαχάρωφ], Ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 2003). ****

Ο άγιος γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ (1896-1993), Ρώσος ζωγράφος στο Παρίσι, με οκταετή θητεία στον υπερβατικό διαλογισμό και μεταφυσικές εμπειρίες μέσω του διαλογισμού. Για χρόνια αντιμετώπισε πειρασμούς, όπως «αν υπάρχει Θεός, πώς είναι δυνατόν να μην είμαι εγώ ο Θεός;» και «γιατί ο Ιησούς να είναι ο Υιός του Θεού και όχι εγώ;». Εγκατέλειψε το μυστικισμό αυτού του είδους απογοητευμένος και, όταν ανακάλυψε την ορθοδοξία, ταξίδεψε στο Άγιο Όρος, όπου έγινε μοναχός.

Οι θεοπτικές εμπειρίες του (όραση του ακτίστου φωτός) ήταν κατακλυσμαίες, πράγμα που τον στήριξε σε περιόδους επίπονων προσπαθειών να πλησιάσει το Θεό και οδυνηρής μετάνοιας για την προηγούμενη απόρριψή Του. Από αυτές κατάλαβε ότι ο Θεός είναι ταπεινή αγάπη και ότι έρχεται όταν Εκείνος θέλει (όταν κάποιος πρόκειται αληθινά να ωφεληθεί), ενώ ο άνθρωπος είναι αδύνατο να προκαλέσει την εμφάνισή Του με κάποια «μέθοδο» (βλ. π. Σωφρονίου, Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστί [=Θα δούμε το Θεό όπως είναι]).

****

Ο γιατρός Αντώνιος Μπλουμ, μετέπειτα ορθόδοξος επίσκοπος στην Αγγλία. Ως νέος, ήταν σκληροπυρηνικός άθεος. Βασανιζόταν όμως έντονα από την απουσία νοήματος στη ζωή.

Αποφάσισε λοιπόν να ερευνήσει αν υπήρχε νόημα στη ζωή και, αν σε ένα χρόνο διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει νόημα, να αυτοκτονήσει. Μια μέρα, παρακινημένος από φίλο του, παρακολούθησε την ομιλία ενός Ρώσου ορθόδοξου ιερέα. Αυτά που

άκουσε τον εξόργισαν τόσο, ώστε, γυρίζοντας σπίτι, πήρε την Καινή Διαθήκη της μητέρας του, για να δει αν το Ευαγγέλιο υποστηρίζει αυτά που είπε ο ιερέας στην ομιλία του. Λίγη ώρα αργότερα, είχε την αίσθηση ότι Κάποιος καθόταν, αόρατος, απέναντί του – και ότι Αυτός ο «κάποιος» ήταν ο Χριστός.

[Σημειωτέον ότι, επειδή ήταν απόλυτα σίγουρος για την ανυπαρξία του Θεού, δεν είναι λογικό να «φαντάστηκε» την παρουσία του Χριστού. Θα έπρεπε να «φантаστεί» κάτι σύμφωνο με τις απόψεις του, όχι αντίθετο με αυτές]. Βλ. π. Ιωάννη Κωστώφ, Αθεϊσμός – Τίνος είναι η αυταπάτη.

****

Ο Ευγένιος Ρόουζ, μετέπειτα π. Σεραφείμ Ρόουζ (1931-1982), συνιδρυτής της Αδελφότητας του Αγίου Γερμανού της Αλάσκας:

Όπως και πολλοί άλλοι νέοι της εποχής του, άρχισε να ζει στο κλίμα του ηδονισμού και της σεξουαλικής ανηθικότητας. [...;] Ο Ευγένιος προκαλούσε το Θεό, όπως είχε κάνει και στην κορυφή του βουνού Μπάλντυ – αυτή τη φορά, αψηφώντας τους νόμους Του. [...;] Όπως ο ίδιος ανέφερε αργότερα, αυτή ήταν η πιο σκοτεινή και η πιο δυστυχημένη περίοδος της ζωής του.

Οι απαγορευμένες πράξεις τον αηδίαζαν, ακόμα και τη στιγμή που τις έκανε. Κατόπιν, επέσπευδαν την εμφάνιση μέσα του μακροχρόνιων περιόδων κατάθλιψης. [...;]

Όμως ακόμα και στα πιο άγρια μεθύσια του, ο Θεός, τον οποίο είχε απορρίψει ως «αφηρημένη έννοια», δεν τον άφηνε ήσυχο. Σε ένα γράμμα του προς κάποιο φίλο στην Πομόνα, γραμμένο σε κατάσταση μέθης, εξαπέλυε λόγια κακόβουλου, δαιμονικού παλληκαρισμού και στη συνέχεια κατέληγε με το ερώτημα: «Ξέρεις για ποιο λόγο είμαι στο Σαν Φρανσίσκο;

Επειδή θέλω να μάθω ποιος είμαι και ποιος είναι ο Θεός. Εσύ θέλεις να τα μάθεις αυτά; Για μένα, αυτά είναι τα μόνα πράγματα που με νοιάζει να μάθω». (Βλ. π. Δαμασκηνού [Κρίστενσεν], στο ίδιο, σελ. 104-105). Ιδιαίτερα ταλαντούχος, διδάκτορας των ανατολικών γλωσσών στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, ο Ευγένιος εγκατέλειψε την προοπτική να γίνει καθηγητής πανεπιστημίου, απογοητευμένος από τη διαφθορά και την υποκρισία που είδε στους πανεπιστημιακούς κύκλους.

Μελέτησε την κινέζικη σοφία, ασχολήθηκε με το βουδισμό ζεν, όταν όμως ανακάλυψε την ορθοδοξία «ένιωσε» ότι «βρήκε την πατρίδα». Μετά από βαθιά μελέτη, έγινε ορθόδοξος, αργότερα μόνασε στα δάση της Καλιφόρνιας με τον π. Γερμανό και εξελίχθηκε σε έναν από τους σημαντικότερους ορθόδοξους

διδασκάλους στο δυτικό κόσμο.

Πηγές: agiosmgefiras.blogspot.gr - agioritikovima.gr